

VZHŮRU DO OBLAK

Lítej
a nech létat:
ptáky,
myšlenky svou hlavou,
vlasy ve větru,
sebe.

V oblacích
je to jako
v povlacích
od polštářů,
plných
cukrový vaty.
Odolej pokušení
a
kousni si,
od travnatého koberce
odlepí se ti paty,
první, druhý,
třetí, čtvrtý
i prst na noze pátý.

Je to krásný,
tady nahoře,
vid?
Nikomu
už se nechce
svou hlavu stahovat
dolů
jako balónek,
který matka
zachytila před
odletem
svému nepozornému
dítku,

ten taky nechtěl.

A tak lítej
a nech létat,
mech
bude tvá chodidla
s radostí vítat
vždy,
kdy se rozhodneš
vrátit
na zem.

Ale nespěchej.

JAKO CHMÝŘÍ PAMPELIŠKY

Bez lan a okovů,
volná jako ptáče.
Jako oběť nezdařilého lovu.
Jako hluchý, jenž porozumí vyřčenému slovu.
Jako poletující pampelišky chmýří,
jež nemá ponětí, kam jeho cesta míří.
Jako lvi, již jsou vypuštěni z klecí.
Jako chudý, jenž si teplý kabát může obléci.
Tak s tebou se já cítím,
jako ryba uniklá síť.
Mně srdce radostí skáče,
že nemusí jako loutka podléhat nitím.

